

ning. Jeg tror, at specielt paa det Felt, hvor vi her bevæger os, Kyndelovgivning, er der neppe mange Lande, der er saa forskellige fra hinanden som netop Grækenland og Danmark; Danmark er maaske det mest fremskredne Land i saa Henseende, medens Grækenland er et af dem, der er længst tilbage.

Ogsaa jeg vil begynde bagfra i Rækken af de foreliggende Lovforslag. Naar man sammenligner de Forslag, der er fremme angaaende Lavalder for Børns Arbejde i industrielle Virksomheder og angaaende unge Menneskers Arbejde om Natten, med de paagældende danske Lovbestemmelser, viser det sig, at Danmark lige siden Fabrikloven af 1913 har staaet paa Højde med det, som man nu fra Kongressens Side ønsker gennemført. Det er kun ganske enkelte, jeg tør sige: formelle Forskelligheder, der i saa Henseende gør sig gældende mellem det, der foreslaas fra Kongressens Side, og Fabriklovens Bestemmelser. Jeg kan da ligesom den ærede Ordfører for Venstre paa dette Punkt tilsige mit Partis Støtte til indenfor et Udvalg at søge at finde en praktisk Vej for at faa vor nuværende Lovgivning bragt i Overensstemmelse med Kongresoverenskomsten.

Derimod maa jeg ligesom Venstres Ordfører tage kraftige Reservationer overfor de andre to Forslag, der angaar Kvinders Natarbejde og Forbud mod Kvinders Arbejde før og efter Barnefødsel. Formaalet med disse Bestemmelser er i første Række at beskytte Kvinderne, for det sidste Forslags Vedkommende tillige at beskytte Barnet, det vil sige den kommende Slægt. Hvad dette sidste Forslag angaar, kunde jeg forstaa, at man vedtog en Lov i Overensstemmelse med Konventionsudkastet, hvis vi slet ikke havde nogen Bestemmelse herhjemme i den Retning; men vi har den udmærkede Bestemmelse, der i 1913 blev sat ind i Fabrikloven, og som netop gik ud paa at beskytte Kvinden, Bestemmelsen om, at hun ikke maa arbejde de 4 første Uger efter Barnefødsel — i hvilket Tidsrum hun da har Ret til Understøttelse —, dog saaledes, at det er hende tilladt at genoptage Arbejdet tidligere, forudsat at hun kan møde med Lægeerklæring for, at dette ikke vil skade hende eller Barnet. Nu maa man, hvis man vil gaa længere i Beskyttelse, først spørge: Har da den Lovbestemmelse vist sig at være utidssvarende, upraktisk, eller foreligger der maaske fra Kvindernes Side

et udpræget Ønske om at faa en videregaaende Beskyttelse?

At Fabrikloven skulde have vist sig utidssvarende eller upraktisk paa dette Omraade, kan ikke hævdes. Tværtimod ser vi meget ofte — vi kender det af Erfaring —, at Kvinder møder med Lægeattest og paabegynder deres Arbejde, inden de 4 Uger er gaaet, til Trods for at Kvinderne ogsaa nu ifølge Lov kan faa Understøttelse i 4 Uger. Fra det Synspunkt kan der altsaa ikke findes nogen Begrundelse for, at vi skulde gaa længere i Beskyttelsen.

Saa kunde man tænke sig at give en yderligere Beskyttelse, hvis Kvinderne selv havde ønsket det. Men ikke alene hører vi ikke nogen Røster fra Kvinderne hæve sig til Fordel for den yderligere Beskyttelse; men vi ser, at Kvinderne endogsaa frabeder sig den yderlige Beskyttelse, man her har tiltænkt dem. Det, som Kvinderne ønsker, er netop: ingen Beskyttelse forud for Manden, men Ligestilling med Manden i Konkurrencen paa Arbejdsmarkedet. Vi er nu i det Par Aar, Kvinderne har haft Adgang til Rigsdagen, naaet saa vidt, at om kort Tid vil Kvinden være i fuld Konkurrence med Mændene i alle Stillinger og Hverv undtagen lige de militære Stillinger og Præsteembederne; ellers har de fuld Ligestilling med Manden, forsaavidt deres Fysik tillader det. Vi ser ogsaa, at Kvinderne har ønsket og har faaet indført Ligelønsprincippet; vi har faaet det indført i Stat og Kommune, og det er Begyndelsen. Dette viser ikke, at Kvinderne kræver udpræget Beskyttelse, det viser netop, at Kvinderne ønsker fri Bane til sammen med Manden at konkurrere ude paa Arbejdsmarkedet.

Naar man da ser paa de Lovforslag, der her er forelagte, maa man uvilkaarlig sige til sig selv: Ja, det er nu Formaalet, men hvad bliver Virkningerne? Og Virkningerne vil jeg have Lov til at dele i de Virkninger, der indtræder for Staten, og de Virkninger, der indtræder for Kvinderne selv. De Virkninger, der indtræder for Staten, vil jeg nærmest karakterisere som de Virkninger, der indtræder straks i de første Aar, medens de Virkninger, der indtræder for Kvinderne, sikkert først vil vise sig ad Aare.

Virkingen for Staten vil først og fremmest vise sig i Form af ganske utroligt store Udgifter. Ikke alene de Kvinder, som det er forbudt at arbejde i 6 Uger efter Barnefødselen, skal have deres Under-